

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 207.

58de Møde.

Tredagen den 19de April.

(Fortf.)

Ordføreren (fortsat): Derved vil det blive muligt at beskaffe de ringere Næringsdrivende lavere; thi havde man i 1848, istædetfor at drive det kun til 21000 Portioner Næringskrigsstat i Hovedstaden, der igjen gjorde det nødvendigt at ansætte hver Portion til 4 Rbd., da man derved skulde opbringe 82,000 Rbd. — thi havde man, siger jeg, valgt at bringe det til 30,000 eller blot til 28,000 Portioner, saa kunde man have ansat Portionen til 3 Rbd., og saa vilde man, istædetfor at ramme den mindre Næringsdrivende med en Beskatning af 4 Rbd., have kunnet lade sig nøie med at paaligne ham 3 Rbd., og man vil da have faaet det samme Beløb, 4 til 3 Rbd. ud, medens Skatter vilde have rammet forholdsvis høiere dem, der dreve de større Næringer. Det er det, som jeg haaber, man har opnået ved det af Thinget antagne Forslag: at Maximum skal bortfalde; og, naar det er bortfaldet, saa troer jeg, at Kjøbenhavn kan bære sin Beskatning uden at klage over nogen særdeles Byrde af denne Skat, og jeg kan derfor ligesaa lidt tilraade at nedsætte Skatten for Kjøbenhavn, saaledes som i Ændringsforslaget under 14 er foreslaaet, til 66,000 Rbd., som jeg kan tilraade at nedsætte den for Kjøbstæderne til 34,000 Rbd. og endnu mindre til 25,000 Rbd.

Hvad endelig det sidste Ændringsforslag, som er under Forhandling idag under dette Affnit angaaer, nemlig det under No. 18, hvor man har foreslaaet, at det Punktum: „Fredericia har iaar dog kun at yde den Krigsskat, som hviler paa Bygninger og Hartkorn, hvilken Communalbestyrelsen efter bedste Skjøn maa fordele imellem Indvaanerne efter Formue og Leilighed“, skulde forandres saaledes: „Dog

bortfalder den Andeel af denne Krigsskat, som Fredericia iaar vilde have at tilsvare“, saa maa jeg ved dette Forslag gjøre nogle Bemærkninger, for at vise, hvorfor Udvalget har fundet sig foranlediget til at fremkomme med det. Udvalget troer nemlig, at det er gaaet Thingets øvrige Medlemmer som det er gaaet Udvalgets Medlemmer selv, at man, ved at tænke paa Fredericias særegne Stilling, det Uheld, denne Commune har havt, det hæderlige og udbørlige Navn, som det ved Begivenhederne ifjor har vundet i Historiens Aarbøger, er kommet til at mene, at man maatte gjøre Alt, hvad der blev foreslaaet til Bedste for Fredericia. Men det viser sig ogsaa her, mine Herrer, hvilke Følger det har, naar man i en Skattelov ikke gjør hvad den kolde Forstand tilstiger, men hvad det varme Hjerte vil have. Man har, saaledes som Paragraffen nu er affattet, opstillet et overordenlig farligt Princip, et Princip, som jeg med megen, jeg havde nær sagt Forstrækkelse, har seet, at man har antaget; thi hvad indeholder nu Paragraffen, og hvad gaaer denne Paragraph ud paa? Det er, at tillade Øvrigheden at fordele de Skatter, som efter Lovgivningen skulle svares af bestemte Eiendomme, paa en ganstke anden Maade, og at opkræve dem af ganstke andre Personer. Lovgivningen siger, at Enhver, som eier en Lønde Hartkorn, skal svare 3 Rbd. 1 Mk. 8 ß. i Krigsskat, og at Bygningskrigsstat skal svares i et vist Forhold af Bygningernes Eiere, som igjen kunne decourtere af Prioritetshaverne en vis Dvotient af Skatten, og denne Paragraph siger jo, at Hartkorns- og Bygningsleierne hverken af Hartkornet eller deres Bygninger skulle svare nogen Skat, men at Øvrigheden efter Formue og Leilighed kan fordele dette Skattebeløb paa hvem de synes, at den bør falde. Det er slet ikke min Hensigt at angribe Nogen eller at opvække Formodning om, at Øvrigheden ikke vil stræbe